

Arrest

nr. 275 180 van 11 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent afkomstig uit Khan Younis, Gaza. Op 12 september 2018 diende u voor het eerste een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen het volgende:

U bent een Arabier en een soenniet. U bent niet geregistreerd bij het UNRWA. U ging naar school tot de tweede graad van het middelbaar onderwijs. U werkte in de handel en in de betonfabriek en de bakkerij van uw vader. Na het overlijden van uw vader op 18 februari 2017, erfde u van hem een stuk grond van

350 m², een appartement en een magazijn. Sinds 22 januari 2019 bent u verloofd met (...), die in Qatar verblijft. Op 13 april 2018 opende u een koffieshop. U was open van 8u 's morgens tot 1u of 2u 's nachts. Uw buurman (...) en zijn zoon (...) stuurden twee dagen later (...) naar uw zaak om te vragen uw koffieshop na 20u 's avonds te sluiten. (...) verdeelde medicijnen van Hamas en A(...) werkte bij de grenspolitie en bij Al Qassam. Zij wouden niet dat uw klanten konden zien dat er mensen van Hamas en Al Qassam op bezoek kwamen bij hun 's avonds. U weigerde echter vroeger te sluiten. Een week later kwam het shura comité naar uw koffieshop met acht of negen personen, waaronder (...), en enkele leden van de (...) familie. Zij vroegen u andermaal om uw koffieshop te sluiten na 20u. U vertelde hen dat u een vergunning had van de gemeente en 1200 sjekel had betaald. (...) verklaarde echter dat het shura comité de hoogste autoriteit is en bevelen aan alle instanties geeft, en vroeg aan u of u wist wat het betekende als er iemand niet naar het shura comité luistert. Hierna vertrokken ze. Op 7 mei 2018 omstreeks 3u30 in de ochtend gooiden (...), zijn oom (...) en drie vrienden van Al Qassam een molotovbom in uw koffiehuis, die niet ontplofte, en kwamen vervolgens uw magazijn binnen waar u lag te slapen met uw medewerker. Ze namen u mee naar buiten, boeiden u en overgoten u met benzine, waarna ze u stampten en sloegen. Uw moeder was wakker op dat moment en probeerde tussenbeide te komen. Uw belagers vernielden uw zaak, goten benzine op de tafels en stoelen en staken de koffieshop in brand, waarna ze vertrokken. Uw moeder maakte uw boeien los en ging uw broers halen, die de brand blusten. Een tijdje hierna kwam de inlichtingendienst langs, ze namen de bom mee en stelden een verslag op over wat er gebeurd was. Na dit incident werd u 20 tot 30 keer op straat bedreigd en bespuwd door (...), waarbij hij zei dat de oorlog nadert en dat u wel zou zien wat er zou gebeuren met u. Soms spuwde u terug. In juni 2018 kreeg u een oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst. Daar aangekomen werd u naar een cel gebracht. Een kwartier later kwam iemand vragen wat uw naam was. Daarna vroegen ze nog acht à tien keer wie Ahmed en andere namen waren. Na drie uur werd u meegenomen naar een andere kamer, waar een tekening van een Vespa op de muur stond. Uw ondervrager vroeg u om met de Vespa te rijden, u zei dat u dit niet kon waarop hij u stampte en sloeg. Daarna werd u opgehangen en naar boven getrokken met uw handen aan een ketting, waarna u in uw broek plaste. Om de twee à drie uur werd u naar beneden en naar boven gehaald. De volgende dag herhaalde dit zich, waarna u aan het einde van de dag een beloftebrief moest ondertekenen om (...) niet meer lastig te vallen. Na uw vrijlating zag u uw burens nog iedere dag. (...) keek kwaad naar u en (...) spuwde en bedreigde u. Op 13 augustus 2018 verliet u Gaza. In september of oktober 2018 werd uw zaak door het shura comité doorgegeven aan de rechtbank, die een vonnis uitsprak op 29 januari 2019, waar uw advocaat aanwezig was. U werd veroordeeld tot een celstraf van twee jaar en de betaling van 300 en 5000 sjekel, omdat u het bevel van het shura comité, om uw koffieshop te sluiten na 20u 's avonds, niet had opgevolgd. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS op 6 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 23 december 2020 bevestigde de RvV in haar arrest de beslissing van het CGVS.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 19 januari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek stelde u dat uw vluchtmotieven nog steeds actueel waren en voegde u toe dat Hamas u nu beschuldigde van collaboratie en samenwerking met buitenlandse diensten. U gaf uw kapotte gsm (waarop uw verklaringen en uw documenten stonden) mee met iemand van de (...) familie die terugkeerde naar Gaza, om hem in Gaza te laten herstellen, iets wat hier in België niet kon. Aangekomen aan de grens met Gaza werd deze persoon door de grensautoriteiten gecontroleerd, uw gsm werd gevonden, waarop deze persoon verklaarde dat deze gsm van u was. Hierdoor was Hamas op de hoogte van uw verklaringen aan het CGVS in het kader van uw eerste verzoek. Uw broer Ibrahim werd daarop door Hamas opgeroepen. Daarnaast wierp u op dat u in België wenste te werken om de ziekenhuiskosten van uw zieke moeder en zus in Gaza te kunnen betalen, zij hebben beide kanker.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 8 maart 2021 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet-ontvankelijk verklaard. Op 14 oktober 2021 bevestigde de RvV in haar arrest de beslissing van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 10 november 2021 een derde keer om internationale bescherming. U verklaart nog steeds de vrees te hebben gearresteerd te worden of te verdwijnen omwille van de problemen die u in uw vorige verzoeken om internationale bescherming uiteen heeft gezet. Daarnaast haalt u aan dat Israël raketten afvuurt op huizen in uw buurt en dat uw huis hetzelfde zou kunnen meemaken. De regio waar u woont is door de Palestijnse Autoriteit onleefbaar verklaard. Er is slechts zes uur per dag elektriciteit en de waterput, die de enige bron van water was voor uw familie, werd door Hamas gesloten daar deze niet aan de verwachtingen voldeed. Om uw verzoek te ondersteunen legt

u volgende documenten neer: een kopie van de overlijdensakte van uw moeder die aan kanker overleed op 5 december 2021, foto's van de algemene problemen die zich in Gaza voordoen, een kopie van uw UNRWA family record, een kopie van een oproepingsbrief van de dienst binnenlandse veiligheid, en een kopie van een arrestatiebevel van de politie.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat (I) artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, aangezien u niet aangetoond heeft dat u en gerechtigd was, en daadwerkelijk ingeroepen heeft, de bescherming geboden door andere organen of instellingen van de verenigde naties zoals de UNRWA. Daardoor werd uw verzoek (II) beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat u (i) geen gegronde vrees voor vervolging had omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met (...) en (...) en (...) ten gevolge van uw koffieshop tegenover hun huis en (ii) u, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend. Ook bleek dat (iii) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socioeconomische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (iv) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren en u bovendien over een Palestijns paspoort beschikt en er dan ook geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 23 december 2020.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 19 januari 2021 werd op 8 maart 2021 niet-ontvankelijk verklaard. U slaagde er niet in om de geloofwaardigheid van uw eerder gebracht vluchtrelaas te herstellen en uw nieuw ingeroepen motieven (u dreigde problemen te kennen met Hamas nu deze uw gsm in beslag zou genomen hebben) maakte u niet aannemelijk. De RvV bevestigde in haar arrest van 14 oktober 2021 de beslissing van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U blijft zich immers beroepen op de motieven door u uiteengezet in uw eerdere verzoeken waardoor u vreest gearresteerd te worden of te verdwijnen. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen evenwel in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Zoals hierboven gesteld kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw eerder uiteengezet vluchtrelaas en maakte u de in het kader van uw tweede verzoek nieuw ingeroepen motieven niet aannemelijk. Uw huidige verklaringen kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. De ingediende oproepingsbrief en arrestatiebevel zijn, gelet op het feit dat het louter kopies betreffen, onvoldoende uw geloofwaardigheid te herstellen en uw relaas te ondersteunen. Daar kan aan toegevoegd worden dat uit de oproepingsbrief niet kan opgemaakt worden voor welke reden u zich dient aan te melden. Een vraag waar u zelf het antwoord ook niet op weet (Ontvangstbewijs andere documenten, beschrijving document 2, afgenomen op 13.12.2021). Eenzelfde conclusie geldt voor het arrestatiebevel dat u neerlegt, waarin enkel vaagweg sprake is van "een andere zaak bij ons". Wat betreft het beweerde arrestatiebevel moet trouwens opgeworpen worden dat het, gelet op het feit dat het een document betreft dat gericht is aan de onderzoeksdirecteur van het grensgebied van Rafah, op zijn minst opvallend is dat u dit document in uw bezit heeft, al is het maar een kopie.

*Wat betreft de door u opgeworpen levensomstandigheden waarbij u wijst op de toegang tot elektriciteit en water, moet - net zoals bij uw vorige verzoeken - opgeworpen worden dat het Commissariaat-generaal zich er van bewust is dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-report-no-10-september-2021>).*

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd

Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw huidige verklaringen blijkt, zoals ook vastgesteld bij uw vorige verzoeken, echter dat dit niet het geval is. Wat betreft uw huidige verklaring dat de waterput van uw familie door Hamas werd gesloten daar deze niet aan de verwachtingen voldeed, dient opgemerkt dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat uw familie drinkbaar water aankoopt en opslaat in een watertank (NPO I eerste verzoek p. 6). Verder blijkt dat uw familie, weliswaar slechts zes uur per dag, toegang heeft tot elektriciteit. Gezien uw uitgebreide werkervaring (NPO I eerste verzoek, p. 7-9), de toegang tot elektriciteit en water, en het regelmatig contact met uw familie in Gaza (Verklaring volgend verzoek, vraag 21, d.d.13.12.2021), kan besloten worden dat uw individuele situatie in de Gazastrook nog steeds behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uw verwijzing naar de algemene situatie in Gaza, zo werpt u op dat er raketten dicht in uw buurt terecht komen, dat dit ook met uw huis zou kunnen gebeuren, en legt u foto's neer van de problemen die zich voordoen in Gaza (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, afgenomen op 13.12.2021), kan in deze niet volstaan om bovenstaande vaststelling te wijzigen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat dit mogelijk is. Uit de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire

gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de

grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw overige documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het overlijden van uw moeder wordt op zich niet betwist. Dit overlijden volstaat evenwel niet om in uw hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals reeds door de RvV opgemerkt in haar arrest van 14 oktober 2021 betreft het UNRWA family record geen nieuw element dat een ander licht kan werpen op uw verzoek om internationale bescherming, daar blijkt dat u als "unregistered husband" niet valt onder artikel 1D van de Conventie van Genève, en uw verzoek terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet onderzocht werd. Wat betreft de foto's van de problemen in Gaza, wordt er verwezen naar vaststellingen inzake de veiligheidssituatie in de Gazastrook elders in deze beslissing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en met artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn); van artikel 1 D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) in samenhang met artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikelen 2 paragrafen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikelen 48/3, 48/4, 57/6 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet); van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht die inhoudt dat rekening zou worden gehouden met alle voorgelegde elementen; principes van machtsoverschrijding en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielrelaas en vreest nog altijd dat hij gearresteerd zal worden of verdwijnen omwille van dezelfde problemen en voegt hieraan toe dat Israël raketten afvuurt op huizen in zijn buurt en dat zijn huis hetzelfde zal kunnen meemaken, te meer de regio waar hij woont door de Palestijnse Autoriteit onleefbaar is verklaard. Ter staving van zijn volgende verzoek legt verzoeker een kopie van de overlijdensakte van zijn moeder die aan kanker overleed op 5 december 2021, foto's van de algemene problemen die zich in Gaza voordoen, een kopie van zijn UNRWA family record, een kopie van een oproepingsbrief van de dienst binnenlandse veiligheid en een kopie van een arrestatiebevel van de politie neer.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat (I) artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, aangezien u niet aangetoond heeft dat u en gerechtigd was, en daadwerkelijk ingeroepen heeft, de bescherming geboden door andere organen of instellingen van de Verenigde Naties zoals de UNRWA. Daardoor werd uw verzoek (II) beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat u (i) geen gegronde vrees voor vervolging had omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met (...) en (...) en (...) ten gevolge van uw koffiешop tegenover hun huis en (ii) u, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend. Ook bleek dat (iii) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socioeconomische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (iv) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren en u bovendien over een Palestijns paspoort beschikt en er dan ook geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 23 december 2020.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 19 januari 2021 werd op 8 maart 2021 niet-ontvankelijk verklaard. U slaagde er niet in om de geloofwaardigheid van uw eerder gebracht vluchtrelaas te herstellen en uw nieuw ingeroepen motieven (u dreigde problemen te kennen met Hamas nu deze uw

gsm in beslag zou genomen hebben) maakte u niet aannemelijk. De RvV bevestigde in haar arrest van 14 oktober 2021 de beslissing van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U blijft zich immers beroepen op de motieven door u uiteengezet in uw eerdere verzoeken waardoor u vreest gearresteerd te worden of te verdwijnen. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen evenwel in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Zoals hierboven gesteld kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw eerder uiteengezet vluchtrelaas en maakte u de in het kader van uw tweede verzoek nieuw ingeroepen motieven niet aannemelijk. Uw huidige verklaringen kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. De ingediende oproepingsbrief en arrestatiebevel zijn, gelet op het feit dat het louter kopies betreffen, onvoldoende uw geloofwaardigheid te herstellen en uw relaas te ondersteunen. Daar kan aan toegevoegd worden dat uit de oproepingsbrief niet kan opgemaakt worden voor welke reden u zich dient aan te melden. Een vraag waar u zelf het antwoord ook niet op weet (Ontvangstbewijs andere documenten, beschrijving document 2, afgenomen op 13.12.2021). Eenzelfde conclusie geldt voor het arrestatiebevel dat u neerlegt, waarin enkel vaagweg sprake is van "een andere zaak bij ons". Wat betreft het beweerde arrestatiebevel moet trouwens opgeworpen worden dat het, gelet op het feit dat het een document betreft dat gericht is aan de onderzoeksdirecteur van het grensgebied van Rafah, op zijn minst opvallend is dat u dit document in uw bezit heeft, al is het maar een kopie.

Wat betreft de door u opgeworpen levensomstandigheden waarbij u wijst op de toegang tot elektriciteit en water, moet - net zoals bij uw vorige verzoeken - opgeworpen worden dat het Commissariaat-generaal zich er van bewust is dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-report-no-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3

EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw huidige verklaringen blijkt, zoals ook vastgesteld bij uw vorige verzoeken, echter dat dit niet het geval is. Wat betreft uw huidige verklaring dat de waterput van uw familie door Hamas werd gesloten daar deze niet aan de verwachtingen voldeed, dient opgemerkt dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat uw familie drinkbaar water aankoopt en opslaat in een watertank (NPO I eerste verzoek p. 6). Verder blijkt dat uw familie, weliswaar slechts zes uur per dag, toegang heeft tot elektriciteit. Gezien uw uitgebreide werkervaring (NPO I eerste verzoek, p. 7-9), de toegang tot elektriciteit en water, en het regelmatig contact met uw familie in Gaza (Verklaring volgend verzoek, vraag 21, d.d.13.12.2021), kan besloten worden dat uw individuele situatie in de Gazastrook nog steeds behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige

georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uw verwijzing naar de algemene situatie in Gaza, zo werpt u op dat er raketten dicht in uw buurt terecht komen, dat dit ook met uw huis zou kunnen gebeuren, en legt u foto's neer van de problemen die zich voordoen in Gaza (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, afgenomen op 13.12.2021), kan in deze niet volstaan om bovenstaande vaststelling te wijzigen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat dit mogelijk is. Uit de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het

uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft*

derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw overige documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het overlijden van uw moeder wordt op zich niet betwist. Dit overlijden volstaat evenwel niet om in uw hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals reeds door de RvV opgemerkt in haar arrest van 14 oktober 2021 betreft het UNRWA family record geen nieuw element dat een ander licht kan werpen op uw verzoek om internationale bescherming, daar blijkt dat u als "unregistered husband" niet valt onder artikel 1D van de Conventie van Genève, en uw verzoek terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet onderzocht werd. Wat betreft de foto's van de problemen in Gaza, wordt er verwezen naar vaststellingen inzake de veiligheidssituatie in de Gazastrook elders in deze beslissing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het derde verzoek om internationale bescherming.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat hij niet werd gehoord door verweerder. Te dezen dient erop gewezen dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem verklaringen heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (verklaring volgend verzoek van 13 december 2021). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "*Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.*". Voorts dient erop gewezen dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker

voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring volgend verzoek). Tot slot kan worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om afdoende te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in eerste instantie wel aan dat de problematiek van "REFUGEE HUSBAND" niet werd besproken en ten gronde dient te worden onderzocht. Volgens verzoeker is de situatie met zijn echtgenote niet onderzocht hoewel vaststaat dat zij bij UNWRA geregistreerd is en werd hij hierover ook niet meer gehoord, waardoor de beslissing nietig dient te worden verklaard.

De verwerende partij verwees in de bestreden beslissing terecht naar het arrest van de Raad van 14 oktober 2021, gewezen in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming en waaruit reeds bleek dat het UNRWA family record geen nieuw element is dat een ander licht kan werpen op zijn verzoek om internationale bescherming, daar blijkt dat hij als "unregistered husband" niet valt onder artikel 1D van de Conventie van Genève, en zijn verzoek terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet onderzocht werd.

Ter verduidelijking herneemt de Raad de desbetreffende overwegingen uit voormeld arrest nr. 262279 van 14 oktober 2021:

"6.2. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit niet wordt betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is en dat hij afkomstig is uit de Gazastrook en er tot zijn vertrek verbleef.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: "Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Verzoeker legt bij aanvullende nota een UNWRA Family Record neer. Dit document werd noch in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van zijn volgend verzoek neergelegd. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag niet op hem van toepassing is, aangezien hij niet aangetoond heeft dat hij gerechtigd was op de bescherming van UNRWA noch heeft aangetoond dat hij de bescherming van UNRWA daadwerkelijk heeft ingeroepen. In zoverre verzoeker met de door hem neergelegde UNRWA Family Record wil aantonen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 1, D valt, moet bijgevolg vooreerst worden nagegaan of het voorgelegde document tot een andere conclusie leidt en zijn volgend verzoek om internationale bescherming dus moet worden beoordeeld op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

In haar schriftelijk verslag over het door verzoeker neergelegde UNRWA document stelt verwerende partij vast dat uit de letters RR (Registered Refugee) in de tabel op de keerzijde van het document blijkt dat de echtgenote van verzoeker bij UNRWA is geregistreerd als Palestina Vluchteling. Naast verzoekers naam op het document staan de letters NH vermeld. Uit de bij het schriftelijk verslag toegevoegde COI Focus blijkt dat dit de afkorting is van "non-refugee husband" (COI Focus "Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA" van 13 september 2021, p. 12).

Verwerende partij stelt dat een Family Record niet hetzelfde is als een UNRWA-familieregistratiekaart en dat het voorleggen van een door UNRWA uitgereikte Family Record niet volstaat om onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag te vallen.

Uit de door verwerende partij in het schriftelijk verslag geciteerde UNHCR "Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017, blijkt dat artikel 1, D niet van toepassing is op alle Palestijnen.

Uit de lezing van deze richtlijnen, blijkt dat onder Palestijnse vluchtelingen volgende 3 categorieën worden bedoeld (p. 5-6):

- (i) De zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd 'registered refugees').*
- (ii) De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren.*
- (iii) De nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.*

Volgens de UNWRA Consolidated Eligibility and Registration Instructions (CERI) van 1 januari 2009 blijkt dat 'Palestina vluchtelingen' zoals hierboven gedefinieerd een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand door UNRWA (CERI, hoofdstuk III.A.1.). De 'Palestijnse ontheemden' van 1967 worden niet door UNRWA geregistreerd en krijgen geen UNRWA-kaart maar kunnen wel UNRWA-bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van het agentschap (CERI, hoofdstuk III.B.). Hoewel zij geen UNRWA-kaart krijgen en niet geregistreerd worden door UNRWA, vallen zij wel onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Ook door het Hof van Justitie werd gesteld dat het niet kunnen voorleggen van een UNRWA-registratiekaart niet betekent dat de verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D valt, nu daadwerkelijke hulp van UNRWA zelfs zonder registratie kan worden geboden. Het Hof stelt in dit arrest ook uitdrukkelijk dat "het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren" (HvJ, Bolbol, punt 52).

Met betrekking tot de categorie van MNR Family Members, waartoe verzoeker blijkens het schriftelijk verslag als non-refugee husband behoort, stelt CERI dat deze personen behoren tot de categorie van personen die niet voldoen aan de definitie van Palestina Vluchtelingen maar in aanmerking komen om zich te laten registreren om diensten van UNRWA te ontvangen ("These are husbands and descendants of women who are Registered Refugees and are (or were) married to husbands who are not registered refugees. The husbands and descendants, including legally adopted children, of these women are eligible to register to receive UNRWA services."). Verwerende partij is van mening dat niet zonder meer gesteld kan worden dat alle categorieën van personen die overeenkomstig de UNRWA CERI bijstand verkrijgen uitgesloten zijn van de werkingssfeer van het Verdrag van Genève. Het feit dat verzoeker gehuwd is met een nakomeling van een Palestina vluchteling uit 1948 die als zodanig is geregistreerd bij UNRWA en dat hij omwille van zijn huwelijk vermeld staat op het Family Record van UNRWA, brengt hem niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag volgens verwerende partij omdat hij als non-refugee husband niet behoort tot één van de drie voormelde categorieën van Palestijnse vluchtelingen. Verwerende partij merkt ook op dat verzoeker weliswaar omwille van zijn huwelijk vermeld wordt op het Family Record van UNRWA maar enkel omdat hij een non-refugee husband is. Het is enkel omwille van zijn huwelijksband en zijn hoedanigheid van non-refugee husband dat hij in aanmerking kwam om geregistreerd te worden om de diensten van UNRWA te ontvangen.

Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij in haar schriftelijk verslag blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij negatief antwoordde op de vraag of hij geregistreerd was bij UNRWA en ook in het verzoekschrift waarbij verzoeker beroep aantekende tegen de beslissing van verwerende partij genomen in het kader van zijn eerste verzoek wees hij er op dat hij geen rechthebbende was van UNRWA. Uit diezelfde notities blijkt ook dat hij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet heeft gereageerd op het schriftelijk verslag van verwerende partij. Overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker bijgevolg geacht in te stemmen met het standpunt van verwerende partij inzake het door de Raad aangewezen nieuwe element.

De Raad stelt met verwerende partij vast dat verzoeker niet behoort tot één van de drie voornoemde categorieën Palestijnse vluchtelingen nu hij noch een 'Palestina vluchteling' van 1948, noch een Palestina ontheemde van 1967, noch een nakomeling van een 'Palestina vluchteling' van 1948, noch een Palestina

ontheemde van 1967 is. Het loutere gegeven dat verzoeker op het UNRWA Family Record vermeld staat, brengt hem niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, nu hij niet tot één van de drie voormelde categorieën Palestijnse vluchtelingen behoort. Verder stelt de Raad vast dat het door verzoeker voorgelegde Family Record weliswaar aantoont dat verzoeker een MNR family member is, maar hieruit kan niet blijken dat hij in de hoedanigheid van 'Palestina vluchteling' van 1948, of Palestina ontheemde van 1967 of nakomeling ervan een beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op verzoeker en het door verzoeker neergelegde Family Record in deze zin niet als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd."

Bijgevolg kon de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stellen dat het UNRWA family record geen nieuw element is dat een ander licht kan werpen op zijn verzoek om internationale bescherming, daar blijkt dat hij als *"unregistered husband"* niet valt onder artikel 1D van de Conventie van Genève.

De argumentatie *"dat de beslissing die door de RVV getroffen werd in het kader van de eerste afgesloten beslissing [...] derhalve niet dienstig [kan] worden aangevoerd om de voorlegging van de UNWRA kaart van de verzoekende partij zondermeer uit de debatten te weren , destemee dat de verzoekende partij ook nooit gelogen heeft en aangegeven heeft dat haar vrouw bij de UNWRA geregistreerd was"* kan dan ook niet volstaan om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Aangezien verzoeker niet bij UNRWA geregistreerd is, evenmin beroep deed op bijstand van UNRWA en niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt aangezien hij als *"unregistered husband"* niet valt onder artikel 1D van de Conventie van Genève, is het betoog over de gewijzigde humanitaire situatie ingevolge de coronacrisis en daarmee gepaard gaande lockdowns en hun invloed op de economie en over de oorlog in mei 2021 waardoor de functionering van UNWRA bemoeilijkt werd geenszins dienstig.

In zoverre verzoeker argumenteert dat het gegeven dat UNRWA niet langer in staat is haar opdracht te vervullen ertoe leidt dat verzoeker hierdoor een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat, in de huidige stand van zaken, de UNRWA-crisis een dergelijke impact heeft op zijn individuele omstandigheden dat hij hierdoor in extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting zal kunnen voorzien en dat de eerdere beoordeling dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, niet langer correct is.

Verzoeker stelt tevens dat hij als nieuw element de overlijdensakte van zijn moeder heeft voorgelegd, die aan kanker overleden is op 5 december 2021 te Deir Albalah, regio van Khan Younes. Verzoeker geeft ook aan dat ook zijn zus kanker heeft, maar nog overleeft en voegt hier in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aan toe dat zij geen toereikende zorgen kan krijgen in Gaza. Verzoeker laat vervolgens gelden dat zijn moeder omwille van de al te beperkte socio-economische toestand niet aan de nodige zorgen kon geraken om haar aandoening te verzorgen, zij kon zich niet in Egypte laten verzorgen omwille van de blokkade en bij gebrek aan geld om er te geraken en haar reis en zorgen te betalen. Zij heeft, zo stelt verzoeker, minstens een kans verloren om te kunnen genezen omwille van haar toestand als Palestijnse, levende in de Gazastrook. Daarnaast kan volgens verzoeker met zekerheid worden gesteld dat zij door het gebrek aan de nodige pijnstillers, heel hard geleden heeft tot het einde, hetgeen had kunnen worden verbeterd of vermeden mits een toegang tot de nodige medicatie.

Hoe betreurenswaardig de situatie van verzoekers moeder en zus was en is, kunnen deze elementen niet volstaan om in verzoekers hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hieruit blijkt geenszins een actuele en persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt wel dat deze elementen de situatie van zijn gezin in Gaza betreffen haar persoonlijk treffen, doch toont niet aan op welke wijze elementen in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade vestigen.

Verzoeker haalt ook in het verzoekschrift aan dat het feit dat zijn relaas in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet geloofwaardig werd bevonden, geen voldoende ernstig en

zwaarwichtig element is om de nieuwe voorgelegde documenten (elementen) niet grondig te onderzoeken.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In de aanvullende nota die ter terechtzitting door verzoeker werd neergelegd voegt verzoeker als nieuwe elementen *“verklaringen van de advocaten die de zaken van verzoekende partij opvolgen”* met beëdigde vertaling. Zij bevestigen volgens verzoeker dat hij eigenaar was van zijn zaak, dat die schade opliep wegens brand, dat hij nog steeds vervolgd wordt en dat er zaken tegen hem aangespannen worden.

De Raad stelt vooreerst vast dat alle door verzoeker neergelegde documenten fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft de *“verklaringen van de advocaten die de zaken van verzoekende partij opvolgen”* stelt de Raad vast dat blijkens de bijgevoegde beëdigde vertaling het gaat over een verklaring van een advocaat die stelt dat het restaurant en de koffieshop van verzoeker een grote brand heeft ondergaan, waardoor er zware verliezen zijn ontstaan *“financieel en in de plaats”*, dat hij daarna moest vervolgd worden, dat er verschillende zaken tegen hem zijn opgesteld zonder gekend resultaat, hetgeen hem gedwongen heeft naar het buitenland te vertrekken.

Hoewel deze verklaring van verzoekers beweerde advocaat, die blijkens het administratief dossier verschillend is van de eerder neergelegde verklaring van een advocaat, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, op zich al niet kan gezien worden als een objectief stuk, bevat deze verklaring ook geen enkele duiding over de concrete omstandigheden waarbinnen de brand en problemen van verzoeker zich hebben afgespeeld.

Overigens oordeelde de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen en brand in de koffieshop:

“Ten tweede heeft het er alle schijn van dat verzoeker de door hem aangehaalde feiten niet persoonlijk heeft meegemaakt en in werkelijkheid problemen die zijn broers in 2009 gekend hebben tot de zijne heeft gemaakt. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht: “U verklaart dat slechts twee koffieshops in Gaza ooit in brand gestoken zijn: uw koffieshop in de al. B. (...) straat (NPO I, p. 10 en NPO II, p. 3) en een koffieshop waarvan u uiteindelijk verklaart dat de zaak ongeveer zeven jaar geleden tot ontploffing was gebracht (NPO II, p. 8-9). Informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier toont evenwel aan dat de inval en brandstichting in uw koffieshop, zoals door u omschreven, plaats vond op 2 juni 2009. Uit informatie blijkt dat in de Al-B. (...) straat op 2 juni 2009 omstreeks 3u30 in de ochtend (NPO II, p. 10) vijf mannen (NPO I, p. 13) de koffieshop binnenvielen terwijl in de koffieshop de eigenaar sliep (NPO I, p. 16). Informatie beschrijft, net zoals u deed, hoe de koffieshop met benzine in brand werd gestoken en dat een explosief niet tot ontploffing kwam (NPO I, p. 13 en p. 16-17). Dat de informatie stelt dat M. M. A. S. (...) als eigenaar met zijn broer M. (...) aanwezig was, volstaat niet om te besluiten dat het om andere feiten gaat. U heeft immers twee broers die deze namen dragen en zij waren, afgaande op hun geboortejaren die u op DVZ gaf in 2009 22 jaar en 18 jaar (Verklaring DVZ, vraag 17), zoals ook opgenomen in de informatie aangaande de aanval op de koffieshop. In het licht van voorgaande volstaat de vaststelling dat de koffieshop volgens de informatie ‘al-A. (...)’ heet, terwijl uw koffieshop ‘A. (...)’ heet (NPO I, p. 9) evenmin om te besluiten dat het om andere feiten gaat.” Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift erkent dat zijn broers een koffieshop hebben uitgebaat die in 2009 is “ontploft”, wijst de Raad op de pertinente vaststelling hierboven dat verzoeker tijdens zijn tweede

persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven slechts weet te hebben van één ander geval waarbij een koffieshop in brand werd gestoken en dat dit zo'n zeven jaar geleden gebeurde, dus omstreeks 2013. Verzoeker zou hierover gelezen hebben op het internet (adm. doss., stuk 4, notities RvV 247 451 - Pagina 17 van het persoonlijk onderhoud van 19 februari 2020, p. 8-9). De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt in het licht van de informatie in zijn administratief dossier en de pertinente vaststellingen daarover in de bestreden beslissing, is eens temeer een indicatie dat zijn relaas niet waarachtig is. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, volstaat het feit dat de koffieshop waarvan sprake in voormelde informatie een andere naam draagt dan de koffieshop die verzoeker zou hebben uitgebaat niet om te besluiten dat het niet om dezelfde feiten gaat. In casu wordt overigens op zich niet betwist dat verzoeker voor zijn vertrek uit Gaza een koffieshop zou hebben uitgebaat die zijn familienaam draagt. Hoewel het slechts fotokopieën en geen originele documenten betreft, kunnen de door hem neergelegde verklaring van de gemeente en facturen voor de aankoop van materiaal hiervan getuigen (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nrs. 7 en 13). Noch hieruit, noch uit enig ander stuk waarover de Raad beschikt, kan evenwel blijken dat verzoeker op 7 mei 2018 het slachtoffer is geworden van de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij aanvoert. Het zogenaamde attest van een mensenrechtenorganisatie, waaruit zou blijken dat het om twee verschillende voorvallen gaat en dat hij wel degelijk het voorwerp van een aanslag is geweest, betreft in wezen de reeds in het administratief dossier aanwezige verklaring van de advocaat die in zijn zaak voor de rechtbank zou zijn opgetreden, zoals verzoeker in zijn aanvullende nota ook zelf aangeeft. Deze verklaring heeft blijkens de vertaling geen betrekking op de feiten die zich op 7 mei 2018 zouden hebben voorgedaan (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 12). Gelet op de voorgaande vaststellingen, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, kan verzoeker niet overtuigen waar hij "geenszins uitsluit dat doelbewust eenzelfde modus operandi door de Hamas gebruikt werd om de verzoekende partij nog dieper te traumatiseren".

Een dergelijke algemene verklaring van een andere advocaat dan degene die hem eerder reeds vertegenwoordigde, kan dan ook niet volstaan om deze eerder gedane specifieke vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Overigens blijkt uit deze verklaring dat een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming waardoor het evenzeer objectieve bewijswaarde ontbeert.

Wat betreft de bij de aanvullende nota van verzoeker gevoegde "oproeping van het Ministerie Binnenlandse Zaken" met beëdigde vertaling waaruit blijkt dat verzoeker opgeroepen wordt te verschijnen op 16 maart 2021, op de "Vestigingsplaats van Interne Veiligheid (Albahr) – Bureau: Onderzoeken (2)" en het "intern bericht dd 01.07.21 dat de verzoekende partij via haar connexies toch heeft kunnen bekomen in copie, dat verzoekende partij op een lijst plaatst om gearresteerd te worden. Waarschijnlijk omdat zij op 16.03..21 niet kwam opdagen" stelt de Raad vast dat deze stukken reeds eerder werden neergelegd en ook de door de verwerende partij werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

Desbetreffend werd terecht gesteld: "De ingediende oproepingsbrief en arrestatiebevel zijn, gelet op het feit dat het louter kopies betreffen, onvoldoende uw geloofwaardigheid te herstellen en uw relaas te ondersteunen. Daar kan aan toegevoegd worden dat uit de oproepingsbrief niet kan opgemaakt worden voor welke reden u zich dient aan te melden. Een vraag waar u zelf het antwoord ook niet op weet (Ontvangstbewijs andere documenten, beschrijving document 2, afgenomen op 13.12.2021). Eenzelfde conclusie geldt voor het arrestatiebevel dat u neerlegt, waarin enkel vaagweg sprake is van "een andere zaak bij ons". Wat betreft het beweerde arrestatiebevel moet trouwens opgeworpen worden dat het, gelet op het feit dat het een document betreft dat gericht is aan de onderzoeksdirecteur van het grensgebied van Rafah, op zijn minst opvallend is dat u dit document in uw bezit heeft, al is het maar een kopie." Verzoeker brengt geen elementen of argumenten bij die hieraan afbreuk kunnen doen.

Het bij de aanvullende nota gevoegde attest van de "vereniging voor het kind en ontwikkeling van de gemeenschap van Deir Al Balah waarvan de verzoekende partij lid was dat bevestigt dat de verzoekende partij zwaar getroffen werd door de blokkade en de "politieke onenigheid" die in Gaza heerst, een elegante manier om Hamas niet met de vinger te wijzen" heeft het ook slechts over de algemene (politieke) situatie in Gaza, doch laat zich niet uit over de concrete problemen van verzoeker, waardoor dit document evenmin dienstig kan worden aangewend teneinde de reeds eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas te keren.

Het attest in verband met de gezondheidstoestand van de zus van verzoekende partij, evenzeer gevoegd bij voormelde aanvullende nota werd niet vertaald, doch hoe dan ook heeft de gezondheidstoestand van

verzoekers zus geen uitstaans met verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker opnieuw laat gelden dat zijn situatie in Khan Younes bijzonder gevaarlijk was in de Gazastrook en hij hierdoor een bijzonder hoog risico liep met verwijzing naar de eerder neergelegde foto's van de vernielingen en schade in Khan Younes naar aanleiding van de oorlog van mei 2021 gaat hij volstrekt voorbij aan de terechte en pertinente beoordeling desbetreffend in de bestreden beslissing die hier voor de duidelijkheid hernomen wordt:

“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uw verwijzing naar de algemene situatie in Gaza, zo werpt u op dat er raketten dicht in uw buurt terecht komen, dat dit ook met uw huis zou kunnen gebeuren, en legt u foto's neer van de problemen die zich voordoen in Gaza (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, afgenomen op 13.12.2021), kan in deze niet volstaan om bovenstaande vaststelling te wijzigen.”

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij de socio-economische toestand heeft beschreven als zijnde een toestand die nog achteruit is gegaan door de verslechterde politieke toestand, de financiële crisis bij UNRWA, de coronacrisis en de oorlog in mei 2021, hetgeen allemaal een impact heeft gehad op het dagelijks leven in Gaza ongeacht UNRWA-registratie en dat de verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden. Hij betoogt, onder verwijzing naar landeninformatie over de werkloosheid in Gaza, dat hij bij terugkeer naar de regio Khan Younes *“een bijzonder reëel risico loopt”*.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermd Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan, zoals blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 30 november 2021, het rapport *“Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10”* van OCHA van september 2021 maar ook rapporten en artikelen, waarnaar verzoeker in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst die erbij worden gevoegd zoals het rapport van UNHCR van maart 2022 *“UNHCR Position on returns to Gaza”*, het OCHA rapport van 2022 *“Protection of Civilians occupied Palestinian Territory”*, het rapport van Amnesty International, *“Israel's apartheid against Palestinians: Cruel system of domination and crime against humanity”* van 1 februari 2022, alsook een persartikel *“Israel committing crimes of apartheid and persecution”* desbetreffend, met weergave van de internetlink, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct of niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Hij beroept zich in zijn verzoekschrift immers op bronnen die dateren van voor, dan wel in dezelfde lijn liggen als, diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en heeft verder geen recentere en andersluidende informatie bijgebracht. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

In dit verband wijst de Raad erop dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat zijn individuele situatie op dit vlak naar omstandigheden behoorlijk is omdat hij in het appartement van zijn moeder woonde, hij bij het overlijden van zijn vader een eigen appartement, een magazijn en een stuk grond van 315 m² erfde, over een waterput en watertank voor drinkbaar water beschikte en dat hij verschillende jobs had onder meer in een bakkerij, een betonfabriek en zijn eigen koffieshop. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zijn individuele omstandigheden op dit vlak dermate gewijzigd zijn dat hij in geval van terugkeer in extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw huidige verklaringen blijkt, zoals ook vastgesteld bij uw vorige verzoeken, echter dat dit niet het geval is. Wat betreft uw huidige verklaring dat de waterput van uw familie door Hamas werd gesloten daar deze niet aan de verwachtingen voldeed, dient opgemerkt dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat uw familie drinkbaar water aankoopt en opslaat in een watertank (NPO I eerste verzoek p. 6). Verder blijkt dat uw familie, weliswaar slechts zes uur per dag, toegang heeft tot elektriciteit. Gezien uw uitgebreide werkervaring (NPO I eerste verzoek, p. 7-9), de toegang tot elektriciteit en water, en het regelmatig contact met uw familie in Gaza (Verklaring volgend verzoek, vraag 21, d.d.13.12.2021), kan besloten worden dat uw individuele situatie in de Gazastrook nog steeds behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.”

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij geenszins behoort tot de “hogere klasse” zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat slechts een beperkt percentage in Gaza tot die klasse behoort, dat hij woont in een regio waar de rijken zich gevestigd hebben, dat hij met een erfenis van 350 vierkante meters grond bezwaarlijk als een grondbezitter kan worden aanzien, dat zijn moeder overleden is onder meer door een gebrek aan goede zorgen ondanks de bijstand die hij vanuit België stuurde en dat er de vrees is dat zijn zus hetzelfde zal overkomen, plaatst verzoeker de voormelde vaststellingen geenszins in een ander daglicht. Verzoeker brengt evenmin concrete argumenten of elementen aan die kunnen staven dat hij persoonlijk geen werk meer zou vinden.

De omstandigheid dat verzoeker vanuit België regelmatig geld opstuurt naar zijn zus in Gaza, dat de overblijvende leden van het gezin werkloos zijn of niet in staat om te werken, duidt er op zich niet op dat verzoekers gezin in een precaire situatie zal terechtkomen indien aan deze financiële steun een einde zou komen, te meer daar verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer geen werk zal vinden. De stelling dat hij al zijn voorgaande jobs heeft uitgevoerd om aan wat geld te geraken gelet op een gebrek aan opleiding doet niets af aan het gegeven dat verzoeker in staat is om te werken en werk te vinden en dan ook niet aantoonbaar dat hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Ook waar verzoeker in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota herhaalt dat zijn gezin in bijzondere armoede leeft en slechts overleeft dankzij de steun die verzoeker levert door regelmatig geld te sturen en zijn zus geen toereikende zorgen kan krijgen in Gaza, alsmede het bij deze aanvullende nota gevoegde attest van de *General Union of Palestinian Workers*, dat bevestigt dat hij werkloos is geworden, duidt er op zich niet op dat verzoekers gezin in een precaire situatie zal terechtkomen indien aan deze

financiële steun een einde zou komen, temeer daar verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer geen werk zal vinden.

De Raad benadrukt in dit verband dat socio-economische problemen een zeer hoge drempel van zwaarwegendheid dienen te bereiken opdat zij aanleiding zouden kunnen geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Gaza precair zijn, dat hij er in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Gelet op wat voorafgaat, blijft hij daartoe in gebreke.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoeker bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het bijgebrachte arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar informatie over de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, brengt verzoeker geen concrete argumenten of elementen aan die de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad herhaalt dat niet wordt betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden aldaar, net zoals voorheen, erbarmelijk kunnen zijn. Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische gevolgen van de laatste escalatie van het geweld in de Gazastrook, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waartoe hij in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene informatie over de impact van de COVID-19-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Wat betreft verzoekers betoog over de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA niet betwist. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming die onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen is dan ook niet dienstig. Waar kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de ganse economie van Gaza, herhaalt de Raad dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij door de financiële crisis bij UNRWA persoonlijk in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat

verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in zijn verzoekschrift in op de situatie aan de grensovergang te Rafah.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 242 807 van 23 oktober 2020 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds vastgesteld dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensive Operatie Sinaï 2018*", die in de eerste

plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de

gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel *"Opened for 6 consecutive months : Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid"* van Egypt Today van 16 november 2021, dat verzoekende partij zelf aanvoert, blijkt ten slotte dat de grensovergang te Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is, en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk is. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel geconfronteerd wordt met de onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeeft in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit

verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger en eerder werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Gaza door Hamas zou zijn geviseerd. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Er moet hierbij een onderscheid worden gemaakt tussen twee situaties. De eerste situatie betreft een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, par. 35).

De tweede situatie betreft de situatie waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, par. 39).

Verder wees het Hof erop dat het begrip “ernstige en individuele bedreiging” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd en dat alle relevante omstandigheden van het concrete geval, met name die welke de situatie in het land van herkomst van de verzoeker kenmerken, globaal in aanmerking moeten worden genomen (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., punten 39 en 40).

Daarbij kan volgens het Hof ook rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten, de duur van het conflict, de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (idem, punt 43). Uit de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 27 augustus 2021 en de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2022 waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd.

De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermd Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardiens des murs'. Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen. Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020. In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Er werden vijandelijkheden van lage intensiteit gerapporteerd tussen midden augustus en midden september 2021 maar in de maanden oktober, november en december 2021 werden geen noemenswaardige incidenten gerapporteerd (COI Focus, 14 februari 2022, p. 15-16).

Op 1 januari 2022 werden twee raketten afgevuurd naar Israël die in de zee terechtkomen. Dit wordt toegeschreven aan een technisch probleem maar wordt door Israël gezien als een provocatie waarop Hamas doelwitten worden gebombardeerd, waarin 3 Palestijnen gewond raken. In 2021 overlijdt het merendeel van de Palestijnse slachtoffers tijdens de luchtaanvallen van Israël in de oorlog van mei 2021 (COI Focus 14 februari 2022, p. 25). Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering. Van 11 tot 24 januari 2022 worden volgens OCHA regelmatig waarschuwingsschoten gelost door de Israëlische troepen in de nabijheid van de bufferzone of de kust om toegangsbeperkingen te laten respecteren, maar hierbij wordt niemand gewond (COI Focus, 14 februari 2022, p. 21).

De Raad betwist niet dat er sprake is van een gewapend conflict in de Gazastrook en dat de situatie aldaar wordt gekenmerkt door grote onveiligheid en een willekeurige staat van aanhoudend geweld. Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", kan rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten en de duur van het conflict, als elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, alsook met andere elementen, zoals de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugzending naar het betrokken land of gebied en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

De Gazastrook heeft in mei 2021 weliswaar een plotse en hevige uitbarsting van geweld gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde zijn gevallen, maar er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlsche strijdkrachten. Gelet op het geheel van de beschikbare informatie, besluit de Raad dat er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de mate van het willekeurig geweld niet correct dan wel niet actueel zou zijn of tot een andere beoordeling kan leiden. De door verzoeker in het verzoekschrift en aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie en persartikels dateren van voor de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 14 februari 2022 en liggen bovendien in dezelfde lijn van deze informatie. In de door verzoeker bijgebrachte recente *UNHCR position on return to Gaza* wordt bevestigd dat ook na het staakt het vuren tussen Israël en Hamas op 21 mei 2021 occasioneel raketten vanuit Gaza naar Israël worden afgevuurd die worden beantwoord met luchtaanvallen door Israël en dat de spanningen zijn toegenomen na de herneming van de protesten aan de grens met Israël in het kader van de Grote mars van de Terugkeer (UNHCR Position, p. 5-6) maar hieruit kan niet besloten worden dat de bestaande analyse van de mate van het willekeurig geweld in Gaza niet langer accuraat is.

Met het zonder meer verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza aan de hand van tal van artikelen over de veiligheidssituatie brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het is evenwel onmiskenbaar zo dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is en dat de situatie in Gaza nog steeds gekenmerkt wordt door willekeurig geweld. Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie en moet worden nagegaan of er voor hem persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip "ernstige en individuele bedreiging" tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierechtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., punt 39).

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift en de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota op dat hij bij UNWRA geregistreerd werd als "Refugee Husband" en dat zijn echtgenote een vluchteling is die ook

afkomstig is uit Khan Younis, meer bepaald Deir Al Balah, gelegen in de grenszone met Israël in het zuiden van de Gazastrook, en dat deze locatie steeds het doelwit is van de Israël's omwille van de nabijheid en de aanwezigheid van talrijke hooggeplaatste leden van Hamas en aanhangers die de organisatie steunen en daarom als "weerstand" worden aanzien. Echter blijkt geenszins uit verzoekers verklaringen dat zijn familie in het verleden reeds het slachtoffer is geworden van militaire acties waarbij Hamas of Hamas-infrastructuur door Israël werd gevisieerd. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn woning tijdens de oorlogen van 2014 en 2021 ernstig beschadigd raakte als gevolg van beschietingen of bombardementen. Verder blijkt bij nadere lezing van alle beschikbare landeninformatie dat de stad op zich niet het doelwit uitmaakt van geweld door Israël maar wel verschillende aan Hamas gelieerde sites nabij de stad Khan Younis (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021, p. 13; Aanvullende nota van verzoekende partij: persbericht van RTBF "Conflit israélo-palestinien: frappes israéliennes sur Gaza après des tirs de roquettes" van 2 januari 2022). Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden afgeleid dat zijn woning zich nabij een aan Hamas gelieerde site bevond. Bijgevolg kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 259 355 van 12 augustus 2021 daar uit dit arrest weliswaar blijkt dat de ligging van de woonplaats van de betrokken verzoeker een persoonlijke omstandigheid werd geacht die het risico op willekeurig geweld verhoogde, maar het in dit geval wel ging om een bijzondere ligging in een zone dicht bij de tunnels van Hamas die geplaagd werd door bombardementen. Zoals reeds gezegd, toont verzoeker niet aan dat de ligging van zijn woning in Khan Younis door dezelfde omstandigheden wordt gekenmerkt.

Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF